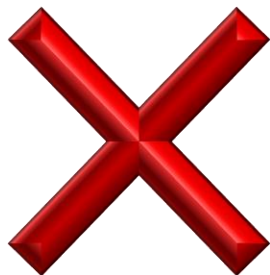

הלכה 1

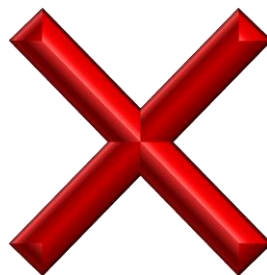
בן 19 עד 20 דינו כבן 16 (אינו מוכר)

קר קע
אביו

מטלטליו
אביו

16 עד 20

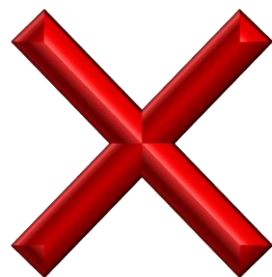
הלכה 2 גידול בן מנשה

בן 13 שהוא חריף מוכר נכסי אביו

הלכה 3 מר זוטרא

בן 13 מעיד על מטלטלין ולא קרקע

הלכה 4 אמימר

בן 13 נותן קרקע ירושת אביו במתנה

קרקע
אביו

מטלטליו
אביו

הלכה 5 שמואל

בודקין סימנים ל...

אי אפשי
ביושע בער
בעלי!

מיאון

חליצה

גירושין

קידושין

יושע
בער

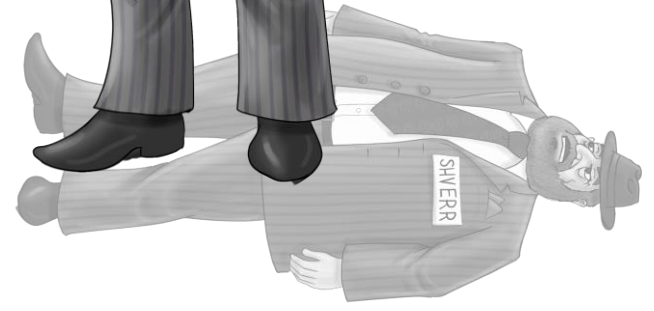
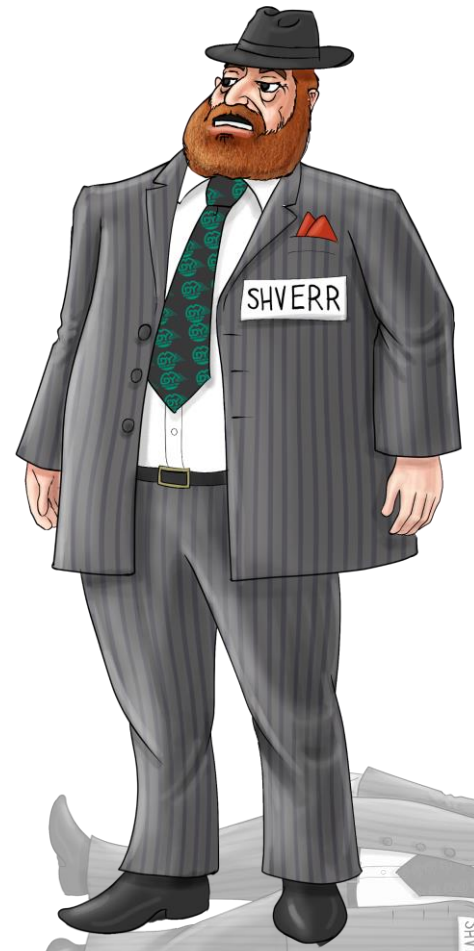
מיאון

אביה

אמה אחיה

אי אפשי
ביושע בער
בעלי!

קטנה

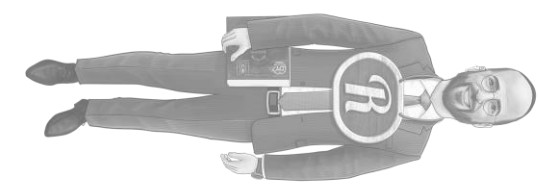
נשואים

יבום

אחים

יבום

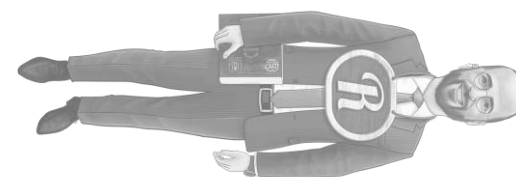

חלוץ הנעל! חלוץ הנעל! חלוץ הנעל!

לא-חפצתי
לקחתה!

פכה יעשה
לאיש אשר לא
יבנה את בית
אחיו

חליצה

דברים (פרשת כי תצא) פרק כה פסוק ז

וְאִם־לֹא יִחַפֵּץ הָאֱלֹהִים לְקַחַת
אֶת־יְבִמְתּוֹ וְעָלְתָה יְבִמְתּוֹ
הַנְּשֹׂעֶרָה אֶל־הַזָּקֵן וְאִמְרָה
מֵאֵן יְבִמְיָ לְהִקְיָם לְאֶחָיו שֵׁם
בִּישׁוּרָאֵל לֹא אָבָה יְבִמְיָ :

מוכר נכסי אביו

לא חריף

חריף

בן 36

בלי סימנים

בן 20

עם סימנים

בן 13

עם סימנים

קנין אגב

לֹא־תִזְרַע פֶּרֶם מִדֶּה כִּלְאִים

פִּרְתִּיקוֹדֶשׁ הַמִּלְאָה

הַזֶּרַע אֲשֶׁר תִּזְרַע

וּתְבוֹאָת הַכֶּרֶם :

הסקנים

כלאי הכרם

4 אמות

מקיימין קוצים בשדות לגמליהן

בְּאֵר הַגּוֹלָה צֵט :

הלכות שבת סימן שז

~~ש טור ורבעו יונה
באגרת התשובה על פי
המכילתא. ת מרדכי
פרק ג דשבת ת
פוסקים. א בננו ירחם
המקין יב בשם
המפרשים. ב בבא קמא
פ וגיטין ח. ג הרשק"א
בתשובה.~~

[illegible]

באר היטב

נושאה, מראה לו כימים של דינים והאני יהודי חותם וכי. וקטב חגגן אברהם, שמעם דאסיר למן לו קעות: **יג.** להקריז. והנה להקריז אברהם אני יהודי שקבת לפני דרכי שלום ודוקא אם יש חשש שקנה בדבר אז שרי, מכן אברהם: **יד.** חרמי נצבור. והוא הדין נדוהו בחלום שמחירין לו בשבת: מהרדכי' חלק א סימן קיח, ועין שרי נכנס נוסחא.

~~באור הלכה~~

יא ⁽²¹⁾ **בַּיּוֹם הַהוּא** שָׁלְחָם. עַן בִּשְׁמֵינָם בְּרִדְהוּ. וּמִכֵּן שִׁירָן זֶה הוּא נִשְׁמָא מִנָּה לִכְסֵם בְּרִידִים. אִמְרוּן: אֵיךְ אֵבָר זֶה? הִנֵּה הִרְחִיקָנוּ הַתַּעֲמִים בִּשְׁמֵי אִוֵּר שֶׁאֵין הַיָּדֵיכָא אֲחֵרֵת חוץ מִמֶּנָּה. שִׁיר הוּא רַק מִדְּרָגָנָן. עֲנִינֵם שֶׁ בָּאִיר זֶהוּ עֲנִינֵי הַדְּלִילוֹת וְשֶׁבַע רְאִיזִיתִי שֶׁבֶּה שֶׁאֵין לָא קִבֵּר מִתְּרִידוּתָא כִּי אִם קִבֵּר אִשּׁוּר וְכִבֵּר זִוְי, וְכִבֵּר יִסְדּוֹר כִּנֵּה זֶהוּ. שֶׁבֶּה הַיִּירוּשָׁלַיִם לֵבָיִל בָּאִוֵּר וְכֹאשָׁר גָּבִיל שֶׁבֶּה. וְאֵן שֶׁבֶּהֲנֵינוּ מִסְתַּמֵּךְ מִן דְּבִי אִמְרָא. לֵבָיִל מְקַלְלֵנָּה אֲפִלּוּ עַל זֶה: אִינוּ יְהוּדִי כִּי אִם כִּבְכָּתָא יְהוּדִימָה. וּמִזֶּם אֵן הַתַּעֲמִים בְּרִידָתֵי אֵל בְּקִרְיָן זֶה חֲלוּשׁ לִשְׁטִיטוֹ, מִכָּן מִקּוֹם דֵּן לִבְרִידָתֵי אִשּׁוּר לִיִּצְחָק אֵינוֹ מִקְדָּם מְבִלָּה עֲנִינֵם אֵן מִכָּבֵד לִבְרִידָתֵי דְּבִרְדִּיתָא זֶה לִבְרִידָתֵי אִשּׁוּר.

[illegible]

עֲשׂוּיָהּ : ט. (מ) ^חאָסוּר לֹאִינוּ יְהוּדֵי שְׂיֵלָךְ חוּץ לַתְּחוּם בְּשַׁבָּת אַחֵר קְרוּבֵי הַמֵּת שָׁיבֵאוּ לְהַסְפִּידוֹ, אֲבָל חוּלָה דִּתְקִיף לָהּ עַלמָא וְאָמַר שִׁישְׁלָחוּ בְּעַד קְרוּבֵיו, (מא) וְדַאי ^{יב}שְׂרִי : י. ^אלְהַחְלִיף מִשְׁכּוֹן לֹאִינוּ

איטא במשנה בשלש פנים ג' והלשון יצית הוא אלפא ביתא מלא, ומדנקט הירושלמי אפלו בכל אלה אלפא ביתא, משמע דוקא בשמקבו כחבולא קטלנו וא בביתא זנית, אפלו בביתא אתר לא ישיבא לקלחא. ובראשית דרשנו בירושלמי מזהו מאן, וזיתא, וזיתא יגדל, וזדל, לפר, פורש, מהו אפלו אלה הירושלמי, הייזל לו לומר, אלפא ביתא, וזדל, וזדל, לפר פורש הירושלמי סותר אל עצמו חזק דר, דבר, דקא, איטא שם במשנה, הכתב שמי אחיות, בין משם אחר בין משמי שמות, בין משמי סימיות, בכל לשון, חייב, אמר ר' יוסי, לא יכרבי שמי אחיות אל משום שמי זכר, וקאמר על דהוה בירושלמי, שם מאן מנא סימיות, ר' יוסי אמר לי הירושלמי סבירא לה דסימיותא דמשון סיקו, ודוצה לומר, שני סימנים בעלמא המודים על איזה ענין, וכו' כמשה בשר וראי' הוא, אמר במגיד שמונה שני שם סבוקו, עזר, וזיתא על קאמר ר' יוסי היא וסבירא לה דחייב וזיתא אחר משום שמונה, ואפלו על שישיתא בעלמא חייב, ואחר כך קאמר, מהו בכל לשון, אפלו אלף אלפא, ואם הפרוש מדקריא, אם כן המשנה סותר אל עצמו, וריש משמי סימיות דר, יוסי, ומה דקאמר ר' יוסי על הלשון והקולע אל שמונת זניתא לר' יוסי, היא, דלדבי יוסי, ובפרט חייב בכל לשון, והלא גרע מורוש בעלמא דמתיב ר' יוסי, וגם דדברי הירושלמי דבחו' לו וקבור את דברי ר' יוסי, שני, שני, שני, וזיתא נאמר בדחלקה מיר' לר' יוסי, ובפרט דבחו' לר' יוסי, ובאמצע מספרי הירושלמי וקאמר שם אלפא דר, יוסי, ובפרט

[illegible]

גם כן צריך ג'ול אפשר דיש להקל. ועצו לעיל בסיון רעו סעיף ב' אבדה מצוה, ולומר למי שיועד מקנה שישבכה, גם זה הוא בכלל השלום, ובמקום סנה פשיטא דשרי, וכתבו האחרונים דהוא הדין דמי להשיב היום, אפלו הכי מתר, כדי לפרסם הענין בשבת, שהוא זמן גנוז לו בשבת. דצור שבת

שער הציור

אֲבָרְהָם בְּשֵׁם ה'רִיב"שׁ, גַּם כֵּן דָּחָה אוֹתָהּ הָאֵלֶּיָּהּ דָּבָרָה, עֵינַי שָׁם: לו. מִגֵּן אֲבָרְהָם וּשְׁאָר
אֲחֵרִים: יב. לז. בֵּית יוֹסֵף: לח. אֲחֵרִים: לט. כִּנְסַת הַגְּדוּלָּה:

ט לִג. מִגֵּן אֲבָרְהָם וְשָׂאֵר אֲחֵרוֹנִים: **י** לִד. מִגֵּן אֲבָרְהָם לְקֵמֶן בְּסִימֵן שִׁכָּה סְעִיף ג:
יא לִה. הַנְּהוּת אֲשֶׁר בְּשֵׁם אֹד זֶרַע, וְהוּא יְרוּשָׁלַיִם הַמוֹעֵד קֵטָן פֶּרֶק ב. וְמָה שִׁכְתָּב הַמִּגֵּן